KLOPOTEC

»KLOPOTEC« IZDAJA PIONIRSKI ODRED OSNOVNE ŠOLE MIKLAVŽ PRI ORMOŽU

LETO VIII MAJ 1971 ŠT. 8

Bralcu

Pred tabo je nova številka Klopotca, precej drugačna in, upamo, zanimivejša in bogatejšća od prejšnjih. Posvečamo jo spominu na ustanovitev OF slovenskega naroda pred 30 leti.

Letošnja številka je nastala nekaj prej kot običajno, zato se vsebinski lok pne od lanskih polletnih počitnic preko zime in se zaključuje pri pravkar razcvetajoči se pomladi. S njej smo zbrali najzanimivejše pesmi, spise in likovne izdelke. Izbor ni bil enostaven, saj je bilo treba dobro pretehtati vrednost posameznih stvaritev in nikakor ne misli, da smo trdno prepričani v našo nezmotljivost!

Nikoli ni prepozno. Če si letos zamudil priložnost in nismo objavili tvojega prispevka, se prihodnje leto bolj potrudi! Te, ki jih imaš zbrane, pa si dobro vtisni v spomin. Morda te bodo spodbudili, da boš tudi sam ustvaril kaj podobnega.

Uredništvo

Svoboda je zrasla iz žrtev

Minilo je petindvajseto leto, odkar so tudi iz naše vasi pregnali okupatorja. Ob pogledu v zgodovino vojnih let, polnih upov, se ponovno spomnimo, kaj pomeni svoboda. Čeprav nisem doživela teh let, vem iz pripovedi starejših ljudi, da okupator nikomur ni prizanesel.

Vsak človek se bori za obstanek. S trudom in vztrajnostjo si uredi življenje. Tako so si ga urejali tudi naši vaščani, toda prihod okupatorja jim je to onemogočil. S sovraštvom v srcu so gledali lakomnega tujca. Zatiranje jezika in ljudi, pošastni transporti v taborišča in na prisilno delo, streljanje talcev in požigi hiš so do konca razplamteli v njihovih srcih iskre odpora in sovraštva. Duhovni vodja naših vaščanov je postal Jože Kerenčič. On se je že v stari Jugoslaviji boril za delavske pravice. Že takrat so nanj streljali žandarji. Toda kar se njim ni posrečilo, se je posrečilo okupatorju. Po izdaji, aretaciji in mučenju so ga 27. decembra 1941. leta ustrelili v Mariboru.

Ali kljub vsem nečloveškim dejanjem okupatorja naši ljudje niso odnehali. Nadaljevali so pot, ki jo je začrtal Jože Kerenčič. Ustanavljali so protifašistične organizacije, skrbeli za hrano partizanov, jih obveščali o nevarnostih in zbirali vse vrste orožja, s katerim so večkrat napadli po nekaj okupatorjevih vojakov. V Lačavesi so streljali na sovražne vojake. Kljub temu, da niso nobenega zadeli, so jih pošteno preplašili.

Okupator je bil krut z našimi ljudmi — civili, s partizani pa še bolj. Naši pa niso bili tako trdega srca. Ko so partizani v Lačavesi na mostu zajeli nekaj okupatorjevih vojakov, so jih razorožili in slekli, toda ubili jih niso. V spodnjem perilu so jih poslali nazaj, kamor so spadali. Še več takih primerov, ki jih lahko slišimo iz pripovedi starejših ljudi, se je zgodilo v naših vaseh.

Tako se je živelo štiri leta okupacije, dokler ni prišla bolgarska vojska. Prebivalstvo jo je sprejelo v pričakovanju osvoboditve in vrnitve človeških pravic. Toda razočarala nas je, ker se je zelo neprimerno vedla: posiljevala je in ropala. Tako je ostala našim ljudem v neprijetnem spominu. Ti bolgarski vojaki so tudi pijančevali, zato jih je tukaj mnogo padlo.

Tako sta prišli z roko v roki 1945. leta svoboda in pomlad. Mi mladi si še komaj lahko predstavljamo, kako je bilo pred nekaj leti v vsaki vasi in v vsakem mestu polno ruševin in zemlja je bila posejana s svežimi grobovi. Ne bomo pozabili teh težkih dni. Ne bomo

pozabili, kako draga je bila svoboda, katere mnogi mladi ljudje niso dočakali, zato da imamo mi srečno mladost!

V spomin na našega dobrega in hrabrega Jožeta Kerenčiča, ki je bil proglašen za narodnega heroja, in v spomin vsem padlim borcem naše vasi, smo postavili lep spomenik v naši šoli na Kogu, katera se imenuje po Jožetu Kerenčiču. Ob otvoritivi nove šole leta 1969 smo po njem imenovali tudi centralno šolo v Miklavžu pri Ormožu.

Minka Vičar, 8.b

Dedek mi je povedal

Bilo je 1941. leta. Pridrveli so fašisti, da bi razkosali našo lepo domovino. Strahopetna kraljeva oblast se je umaknila. Preprosto delovno ljudstvo se ni predalo usodi. Na njegovi strani je bila komunistična partija, ki je do tedaj delovala ilegalno. Na njen poziv je bila ustanovljena 27. aprila 1941. leta osvobodilna fronta. Pričel se je odločen boj proti domačim in tujim kapitalistom. Zavedni in svobode željni Slovenci so se zbirali v skupine in kljubovali na vsakem koraku stokrat močnejšemu sovražniku. Mnogi so odhajali v gozdove in se priključili partizanom.

Mojemu očetu je bilo takrat 12 let. Njegov oče, moj stari oče, je šel nekega dne v gozd podirat drevja. Ves dan so domači slišali iz gozda zamolklo sekanje. Proti večeru pa je vse utihnilo. Pričeli so se spraševati, kje oče hodi tako dolgo. Materi se je zdelo sumljivo, ker pa je na zemljo legel že prvi mrak, ni upala v gozd.

Stari oče se je vrnil šele ob osmi uri zvečer. Bil je tih in zamišljen. Na vprašanja je odgovarjal kratko. Po večerji je odšel v kuhinjo in povedal materi, da se je v gozdu srečal s partizanom Jankom. Ta ga je nagovarjal, naj gre v partizane. Materi so ob teh besedah stali lasje pokonci. Nekaj časa sploh ni našla besed. Preveč dobro se je zavedala, kaj bo pomenil za družino odhod očeta v partizane. Nemci so vsak dan izseljevali ljudi v taborišča, požigali domačije in ubijali talce. Oče je partizanu obljubil, d ase bo čez dve uri vrnil. Tako ni mogel ustreči materini prošnji, naj jih ne zapušča.

Pozno ponoči sta se oče in partizan Janko prebijala mimo nemških zased.

Partizan Janko je bil komunist. Dobro je vedel, za kaj se bori. Svoje znanje je z veliko ljubeznijo prenašal na druge borce. S starim očetom sta postala dobra prijatelja.

Pozneje je moral Janko k drugi četi. V hudem spopadu z Nemci se je junaško branil in jurišal med prvimi. Usoda mu ni bila naklonjena. Tako je že skoraj na pragu svobode padel pod sovražnikovimi streli.

Davorin Orešnik, 6.a

Titu za rojstni dan

Napiši, če moreš, so rekli sošolci, napiši čestitko tovarišu Titu, saj veš, da bo kmalu praznoval rojstni dan! Dobro, sem rekla, samo da se ne boste jezili, če ne bom mogla povedati vsega, kar bi mu rad vsak posebej povedal.

Sedla sem za mizo in čez čas napisala:

TITU ZA ROJSTNI DAN

Prišla je pomlad
in jate ptic so zapele.
Prve rožice so zacvetele —
zvončki, mačice in trobentice.
Vse zopet zeleno je.

Pomlad spominja nas nate,
predragi naš Tito!
Z voščili za zdravje in srečo,
za plodovito delo
hitimo po cestah skoz našo deželo.

Za pionirski odred OŠ nar. heroja
Jožeta Kerenčiča Miklavž pri Ormožu

Ivica Rajh, učenka 6.a

Stari in mladi

V pravkar minulih počitnicah sem potoval na Ptuj. Ko sem se vračal, sem mnogokaj videl.

Že od nekdaj si mladi in stari nasprotujejo. Posebno sedaj, v dobi bitnikov in hipijev, so se ta nasprotja še povečala. Ne mine dan, da ne bi slišali zgražanja starejših nad ideali mladine. Ni jim všeč, da se radi družijo in zabavajo. Največ preglavic pa starejšim delajo fantje z nekoliko predolgimi lasmi. Ravno ti lasje so največkrat vzrok spora med starejšo in mlajšo generacijo. Že večkrat sem bil priča takih spopadov.

Ko sem se pripeljal s Ptuja v Ormož, sem izstopil, ker avtobus tu nekaj minut čaka. Na postaji je bilo mnogo mladine. Od vogala je prisopla stara ženica ter bolj privlekla kot prinesla cel kup prtljage. Onemogla je pred Zelenjavo. Tam so stali trije fantje in se ji ponudili, da ji pomagajo. Ženica je premerila vse od pet do glave in opazila, da imajo dolge lase. Nato je v besu zakričala:

»Taki bitlesi bi mi naj pomagali! Taki, ki še nikoli nič niso delali! Fuj! K frizerju bi rajši šli, kot da tu ljudi zafrkavate!«

Fantje so se spoštljivo umaknili, da je ženica lahko nadaljevala svojo pot. Iz oči vseh pa je žarel nemočen bes. Naj bi se prepirali? Ne. V tem primeru bi spet v časopisih lahko brali, da se mladina neprimerno obnaša, tega pa ne bomo brali nikoli, da tudi bitniki znajo biti prijazni in dostojni, samo potrebno je vsaj delno razumeti njihove ideale. Tega pa starejši nočejo in tako je med generacijama večen prepad, preko katerega se bo težko zgradil most prijateljstva.

Stanko Petovar, 8.b

Sedanjost in bodočnost

Strah me je.
Strah me je življenja,
ki prihaja.

Po cesti stopa črn dolgolasec.
S svojo kuštravo glavo se ozira,
plen si izbira
kot jastreb.

Cesta je polna ljudi.
Mladina se tepe
in dela nerede.
Oh, kakšen je,
kakšen bo svet?

Vojna prihaja,
tretja vojna.
Bombe padajo,
bombe atomske,
vodikove bombe.
Joj, nikoli več ne bo
nas in pomladi!

Marija Mir, 7.a

Breza

Letošnje počitnice sem preživela pri sestri na Bledu. Hišo ima med drevjem, kjer je zelo lepo. Pred hišo stoji miza s klopjo. Toda jaz sem se najraje zadrževala pod brezo, ki je rasla nekaj korakov vstran. Pod njo je bila trata, na kateri sem pogosto sedela in brala knjige. V senci košate breze sem se počutila najbolj varno in srečno.

Nekega dne sem se šla kopat. Komaj sem se slekla, pa se je že pooblačilo in nastala je tema. Tekla sem domov, kar so me nesle noge, vendar me je proti domu že močil dež. Deževalo je nekaj časa, potem pa se je zvedrilo. Zvečer je zopet začelo deževati, toda takrat z bliskom in grmenjem.

Spala sem sama v svoji sobi. Sprva me ni bilo strah, ker se je grmenje slišalo le od daleč, potem pa je prihajalo čedalje bliže. Postalo me je strah. Lilo je kot iz škafa. Potem se je zblisnilo, da je bilo svetlo kot podnevi, zatem pa je treščilo nedaleč od hiše. Koča se je vsa stresla, mene pa je strah potegnil v klobčič. Treslo me je vse do jutra.

Ko sem vstala, sem šla pogledat, kje je treščilo. Prišla sem pred hišo in zagledala polno luž, miza pa je ležala prevrnjena na tleh. Pogledala sem proti brezi. Kar osupnila sem, ko sem jo zagledala preklano. Visela je kot cunja, vsa razcefrana. Postala sem žalostna. Nisem mogla verjeti svojim očem. Mislila sem, da me varajo, toda bila je resnica. Potem sem šla k zajtrku, vendar mi jed ni teknila.

Od tistega dne so mi postale počitnice dolgočasne, dnevi dolgi kot večnost. Breze si nisem mogla nadomestiti z ničemer. Še danes imam v mislih njeno zadnjo podobo, ki me vedno znova navda s strahom in občutkom majhnosti.

Marija Miklošič, 8.b

Radovednost je slabalastnost

Že večkrat sem od mame slišala pregovor, da je radovednost slaba lastnost, a tega dolgo nisem verjela.

Bil je čas žetve in mlačve pšenice. Kmetje so bili v tistih vročih julijskih dneh večidel na poljih in želi zlatorumeno pšenico, drugi pa so jo že z vozovi vozili domov. Tudi mi smo imeli nekaj pšenice in jaz sem staršem pomagala pri spravljanju. Bila sem na vozu in zlagala snopje, katerega mi je dajala mama.

Po cesti ob njivi se je na novem kolesu peljala moja prijateljica. Pozdravili sva se samo s pogledom. Njeno kolo mi je bilo zelo všeč in sem se zastrmela vanj. Medtem pa sta kravi potegnili voz naprej. iBla sem nepripravljena, zato sem padla z voza. Začutila sem bolečine v roki. Bila je zlomljena. Mama mi je takoj pomagala. Od takrat sem prepričana, da drži mamin pregovor — radovednost je slaba lastnost, kajti bolečine niso bile prijetne in brez solz.

Irena Filipič, 8.b

Vojaška

Šel po cesti je vojak,
imel je pipo, v njej tobak.
Z njo je klatil, se bahal,
vsak otrok se ga je bal.

Puško je imel na rami,
v svoji torbi dve salami.
Tudi z brado se bahal je,
vriskal, pel in kašljal je.

Slavko Horvat, 8.a

Na cesti

Naša hiša stoji ob cesti, zato lahko vsak dan vidim veliko motornih vozil, ki peljejo mimo. Odkar pomnim, me mama vedno opozarja, naj pazim, ko grem prek ceste ali v šolo.

Najbolj se mi je vtisnil v spomin dogodek, ko bi se lahko naša otroška igra z žogo žalostno končala.

Neko nedeljo so se pripeljali iz Ljutomera mamina sestrična, njen mož in njun sin Leon. Sprva smo sedeli v kuhinji. Ko smo se naveličali, smo se šli žogat. Žogali smo se na trati ob cesti.

Nekaj časa je bilo vse v redu. Naenkrat pa je žoga padla na cesto. Leon je stekel za njo. Ta hip je pripeljal avto. Vsi smo se ustrašili. Zaklicali smo:

»Leon, avto!«

Zadnji hip se je avtu izognil, žogo pa je pustil na cesti.

Od takrat se ne žogamo več tako blizu ceste, saj cesta ni igrišče.

Irena Šek, 4.b

Iz mojega otroštva

V mladosti doživiš mnogo lepega in smešnega, saj pravijo: mladost je norost.

Bilo mi je deset let, ko sem morala pasti krave in svinje. To je bilo delo, ki sem ga opravljala vsak dan. Drugi otroci so se lahko igrali, jaz pa sem morala pasti svinje in krave. Če nisem dobro opravila svojega dela, sem bila tepena.

Nekega dne sem pasla svinje. Mama mi je zabičala, da moram svinje pasti tako dolgo, dokler jim ne pogleda izpod repa trava. Pomislila sem, kako bi bilo to mogoče, saj sem vsak dan dolgo pasla, a jim trava ni nikoli pogledala izpod repa. Pasla sem že dolgo in sem se naveličala. Natrgala sem trave ter jo potisnila vsaki svinji v zadnjico. Poklicala sem mamo in ji rekla, da so se svinje že napasle, kajti trava jim že gleda izpod repov. Mama je pograbila palico in mi jih naložila. Še dalje sem morala pasti.

Drugi dan zjutraj sem pasla štiri krave: Šeko, Dirko, Srno in Rožo. Vse štiri so bile trmaste in me niso ubogale na besedo. Nisem vedela, kako naj naredim, da se bodo vedno pasle skupaj. Takoj sem se domislila. Vse repe sem povezala skupaj, jaz pa sem se odšla potepat. Ko sem se vrnila, sem zagledala, da imajo krave repe že krvave. apletle so se med drevje in si jih popraskale. Že napred sem vedela, kaj sledi, ko pridem domov. To še ni bilo dovolj. Izmislila

sem si novo igro. Stopila sem kravi na kolena zadnjih nog in se prijela za rep. Krava je pričel ateči in me vrgla v bližnjo mlako. Okopala sem se in se splazila na breg. Vzela sem palico in kravo nabila. Mama pa me je opazovala. Pritekla je tja in me zopet našeškala.

Še mnogo stvari se je dogajalo v tistih otroških letih, ko pravzaprav nisem vedela, kaj delam.

Marija Ratek, 8.b

V šoli

V šolo hodimo zato,
da beremo, računamo,
da se česa naučimo
in potem pozabimo.

Prvi šolski dan
je deževen in teman.
Sošolec z glavo maje,
saj ga spanec daje.

Šolski zvonec zazvoni
otrokom se domov mudi.
Vsak se hitro poslovi,
gre domov brez vseh skrbi.

Slavko Horvat, 8.a

Moj zajec

Moj zajec je bel. Na hrbtu ima dve črni lisi. Ime mu je Branko. Imam ga zelo rada. Vsak dan ga nesem v kuhinjo in mu dam jesti. Najraje je zelje, korenje, deteljo in peso. Vsak dan mora dobiti tudi mleko. Če ga ne dobi, potem jezen skače po hlevu.

Jožica Jurkovič, 2.b

Znašel se je

(Ljudski motiv)

Bil je lep sončen dan. Lenega cigana je pot pripeljala mimo gozda. Počasi je stopal po ozki poti. Zagledal je nekega kmeta, ki je z vozom naletel na divjega zajca, a ga ni do konca pobil, zato ga

je začel iskati. Cigan je zagledal pol mrtvega zajca, ki se je skril. Hitro je proti njemu vrgel palico, ob katero se je bil opiral. Ko je zajec omahnil, ga je hitro pobral. Kmet pa ni bil tako slep, da ga ne bi videl, zato je zahteval zajca nazaj. Dolgo sta se prepirala, kdo ga je pravzaprav zaslužil. Ker se ni dalo odločiti, sta sklenila, da bosta tega zajca jedla oba.

Že po poti so se jima cedile sline, kaj šele doma. Zvečer sta za mizo nestrpno čakala na pečenega zajca. Kmet pa si je kljub želji po dišeči pečenki premislil in rekel, da bo zajca dobil tisti, kateremu se bo lepše sanjalo. Cigan je pristal, ker je zraven tega še spal v hiši.

Vsi so že zaspali. Ciganu pa pečeni zajec ni pustil spati. Zlezel je s postelje in se potihoma vrnil v kuhinjo, vzel zajca in ga skril v veži za rože, ki so bile čisto pri vratih. Šele takrat je lahko mirno zaspal.

Kmalu je bil spet dan. Kmet se je zbudil, se nasmehnil in rekel ciganu, naj pove, kaj se mu je sanjalo. Iznajdljivi cigan je rekel, da je itak kot cigan manj vreden, zato naj začne kmet. Ta je začel pripovedovati, da se mu je prikazala Marija in mu ponudila lestev, da je lahko šel v nebesa. Cigan se je nasmehnil in rekel, da se je njemu prav o tem sanjalo, le da je mislil, da bo kmet ostal v nebesih, zato je zajca pojedel. Na hitro se je poslovil, vzel zajca izza rož ter ga po poti sam pojedel.

Minka Vičar, 8.b

Pazi, osa!

Nekega dne sem sedela za mizo. Čitala sem knjigo. V sobo je prišla mama in odprla okno.

Čez nekaj časa je priletela v sobo osa. Brenčala mi je okrog ušes, dokler se nisem tega naveličala. Z ruto sem jo naglala skozi okno. S tem sem jo razjezila.

Ko sem bila spet zaverovana v svoje delo, mi je osa sedla na roko. Zaskelelo me je. Pogledala sem in videla, da me je pičila. Čez nekaj časa sem imela na roki velik mehur. Ker me je bilo sram jokati pred drugimi, sem ostala v sobi. Nisem več čitala knjige, ampak sem sedela za mizo in jokala.

Tedaj je prišla v sobo mama. Vprašala me je, zakaj jokam. Ko sem ji povedala, mi je rekla, da moram malo potrpeti.

Od takrat se vedno izogibljem os.

Majda Fakovec, 4.b

Na obali

Leti pod nebom
lepa ptica,
lepa kakor pravljica.

V morju plava
majhna riba,
majhna kakor mravljica.

Z barko plove
ribič mlad,
ki ujel bi ribo rad.

Davorin Orešnik, 6.a

Kadar mame ni doma . . .

Že dolgo je od tega, kar nam je mama povedala, da bo za nekaj dni odpotovala.

V začetku nismo verjeli. Nekega dne pa nam je rekla kar na svidenje, nam naročila, kako naj opravljamo nekatera dela, in odpotovala. Nekaj časa smo se spogledovali, potem pa smo se začeli krohotati.

Po maminem odhodu smo bili veseli, ker smo vedeli, da bomo sami svoji gospodarji. Sedaj sem postala gospodar jaz.

No, dokler nam ni bilo treba prijeti za delo, smo bili še kar vsi dobre volje. Bolj težko pa je bilo zvečer, ko smo začeli opravljati pri živini. Druga dela smo opravili še kar v redu, le pri svinjah in pri kravah smo imeli težave.

Pričeli smo pri svinjah. Jaz sem pripravila hrano, sestra pa je očistila korita. Jaz, ki sem do sedaj slovela za nekakšno gospodinjo, sem kar zatulila od bolečine, kajti poparila sem se z vročo vodo. Moje bolečine še niso nič popustile, kar zaslišim grozno tuljenje iz svinjaka. Tam se je drla in preklinjala sestra. Ugriznila jo je svinja. Kri ji je kar brizgala iz roke.

»In kaj zdaj?« sem pomislila.

Sklenila sem, da sestri obvežem roko, svojo pa bom držala v ledeno mrzli vodi. Sestri sem res pomagala, sama pa si zdravila nisem mogla privoščiti, ker sem se prav tisti čas spomnila, da še nismo pomolzli krav.

»In zdaj še to!« sem pomislila, podložnikom pa sem rekla:

»No, zdaj pa še pojdemo pomolst krave in z delom bomo končali!«

Otroci so se spogledali in rekli:

»Kaj, ali ti ni dovolj, bi rada dobila še kak pozdrav od prelepih kravic?«

»Saj res. Kaj če bo hotela še katera krava preizkusiti svojo moč na meni?« sem dejala. Toda ojunačiti se je bilo treba. Pred naše razvajene kravice je bilo treba stopiti s ponosno dvignjeno glavo.

V hlev smo stopili vsi razen sestre, ki je bila jezna name, še bolj pa na prašiča. No, to ni bilo pretežko. Bolj težko se je bilo odločiti, kdo bo sedel pod kravo in začel z molžo. Nekaj časa smo se prepirali, ker pa se nismo mogli zediniti, smo stopili v kuhinjo, napisali na listke naša imena in žrebali. Kot vedno, sem tudi zdaj bila jaz tista, ki sem morala potegniti prva in žreb me je določil za molžo. Sedaj so se otroci posmehovali iz mene in govorili:

»No, kaj se bojiš! Ali nisi še pred kratkim rekla, da si ti gospodinja?«

Nič ni pomagalo, morala sem začeti z delom.

Skoraj četrt ure sem se mučila, toda ko sem pogledala v lonec, je bil prazen.

»Kaj to pomeni?« sem se vprašala.

»Kaj, nisi ugotovila, da krava ni dala niti kapljice mleka?« so smeje dejali otroci.

»Ne smejte se!« sem zakričala.

Res so utihnili. Čez nekaj časa pa je najmlajši bratec dejal:

»Veš kaj, obleci si mamino obleko!«

»O, čudovita ideja!« sem dejala.

Ubogala sem mojega malega fantka. Ko sem sedla preoblečena pod kravo, se je obrnila proti meni in me pogledala s tako velikimi očmi, da mi je dih kar zastal.

Še vedno me je gledala in cela se je tresla. V obraz se mi je smejala. Še naslednji dan je bilo slišati iz hleva čudno hrkanje.

In kaj je bilo potem z molžo? Nič posebnega, počakali smo do drugega večera. No, saj veste, takrat pa je bila doma že mati.

Alenka Čurin, 7.b

Pust

Pust širokoust
se je v našo vas
včeraj prismejal.

Hodil je po poti,
se lovil z otroki.
V prvo hišo je zavil,
da krofov bi dobil.

Se krofov je najedel,
skozi vrata komaj zlezel.
Po vasi zdaj domov hiti
za njim sto zre oči.

Marija Miklošič, 8.b

Delo z buldožerjem

Prišla je pomlad in z njo se je začelo delo v vinogradih.

Blizu naše hiše je začel svoje delo buldožer. Na njem ponosno sedi in ga upravlja tovariš Jerebič. Poleg njega sedi delavec, ki z vrvjo uravnava plug. Delata od jutra do večera, dokler delo ni končano.

Kar so morali nekoč delati ljudje z motikami več dni, je opravljeno v enem dnevu. Tako je buldožer rešil ljudi napornega dela.

Anica Govedič, 3.b

Prehlad

Zapadel je prvi sneg. Šla sem se sankat. Bila sem zelo žejna. Ni se mi ljubilo iti domov pit vode, zato sem si žejo pogasila s snegom. Ko sem prišla domov, me je že bolela glava. Mama mi je skuhala čaj. Nato sem šla ležat. Ko sem zjutraj vstala, sem bila že zdrava.

Helena Bobnarič, 2.a

Ptice pozimi

Začela se je zima. Sneg je pokril vso naravo. Nekatere ptičke so že jeseni odletele v južne kraje, le uboge siničke in vrabčki so ostali pri nas.

Mrzel veter brije in ptički se stiskajo v zavetja. Zebe jih in lačni so. Iščejo si hrano na oknih in v krmilnicah. Tudi jaz jim včasih nastavim drobtine na okno. Vidim, kako jih strahoma pobirajo.

Ko so siti, odletijo. Mislim, da se zelo veselijo pomladi in toplega sonca.

Marjan Čeh, 4.a

Pomladansko sonce

Sonce, sonce ti toplo,
bolj posijaj na zemljo,
da sneg in led se raztali,
trava spet zazeleni!

Sonce sije že močno,
rože zacvetele so,
cvetejo že jablane
in češnje zelene.

Stanko Petovar, 8.b

Najlepši dan

Bilo je 27. junija 1968. Tisti dan je bil zame velik dogodek. Končalo se je šolsko leto 1967/68, v katerem sem dosegel do sedaj najboljše učne uspehe. Vsako leto je bila na koncu zaključna proslava, na katero so učenci povabili svoje starše in sosede, in tako je bila tudi tistega leta svečanost v dvorani na Kogu.

Komaj sem čakal, da bi se pričela proslava, ki se je je udeležil tudi tovariš ravnatelj. Po nekajminutnem čakanju so končno dvignili zastor. Učenka petega razreda je najprej prebrala neko pismo, nato pa je sledil spored. Pri recitacijah in deklamacijah mi je bil dolgčas. Ko pa je učenka povedala, da je na vrsti podelitev nagrad, mi je srce kar poskočilo od sreče; vedel sem namreč, da bom izmed vseh učencev dobil največ nagrad.

Ker je bilo pri Miklavžu tekmovanje slavistov in matematikov, so tudi pri tem prvi trije dobili praktične nagrade: slavisti knjige, matematiki pa šestilo, ravnila, nalivno pero ipd. Poleg tega so v vsakem razredu podelili tudi nagrado in pohvalo najboljšima učencema.

Pred podelitvijo je tovarišica učiteljica prebrala nekaj stavkov v zvezi s tem. Sledilo je podeljevanje nagrad od prvega razreda navzgor.

Na vrsto je prišel 4. razred. Dobil sem prvi dve nagradi za matematiko in slovenski jezik — knjigo in nalivno pero. Poleg tega sem prejel še Ribarjevo in bralno značko. Za odličen uspeh sem dobil tudi lepo knjigo. Za vsako nagrado sta mi čestitala tovariš ravnatelj in moja razredničarka.

Po končani proslavi sem se s prijatelji posvetoval o programu. Nekateri so menili, da so jim bile najbolj všeč recitacije. To so bili predvsem tisti, ki niso dobili nič nagrad. Zame pa je bilo največ vredno podeljevanje nagrad. Želim si, da bi še kdaj doživel kaj takega.

Albin Žganec, 7.a

Delo na vrtu

Pomlad je. Otroci delajo na cvetličnem vrtu. Uredili so tri lepe gredice.

Janko je na vozičku pripeljal vse polno sadik. Jelka jih nalaga v košaro. Metka jih nosi Miri, ki ima najtežje delo. Rože sadi v ravne vrste. Eno gredo je že posadila, dve pa še bo.

Najlažje delo ima Ksenja. Trga rože in jih zaliva.

Frančka Brenholc, 2.b

Pomladna

Prišla bo pomlad
in bele breze bodo spet
zašumele
in ptice bodo spet
zažvrgolele
in pomlad se bo
razcvetela
in jaz bom imel spet veliko
veliko dela.

Franc Tišič, 6.a

Iskala sem pomlad

Ko sem šla nekega dne skozi gozd, sem slišala glasno petje ptic. Mislila sem, da oznanjujejo pomlad, a nisem verjela. Ozrla sem se po drevesih. Na njih nisem nič opazila. Mislila sem si: »Kaj bi to opazovala!«

Šla sem dalje. V sadovnjaku se je pri jablani pozibavala drobna vijolica. Pristopila sem k njej in jo nekaj časa opazovala. Vedno bolj se je pozibavala, kot da bi mi hotela reči:

»Pomlad je prišla v deželo!«

Nekaj časa sem jo gledala, nato pa sem nadaljevala pot. Ko sem srečala še trobentico in vetrnico, sem spoznala, da je res pomlad.

Marjana Gavez, 4.a

Šopek zvončkov

Prvi pomladni dan je bil sončen in topel. Popoldan sem šla nabirat zvončkov. Ustavila sem se ob potoku in natrgala nekaj mašic. Nato sem se napotila čez travnik in prišla v gozd. Zagledala sem vse polno belih glavic. Natrgala sem velik šopek in ga nesla mami.

Mirjam Simonič, 2.a

Ptička se prepirata

Na drevesu zraven naše hiše zelo radi posedajo ptički. Vsako jutro, ko se zbudim, rada poslušam njihovo petje in zvrgolenje. Večkrat se naslonim na okno in z zanimanjem opazujem njihovo veselo poigravanje. Včasih se mi zazdi, da se tudi ptički med seboj prepirajo. Nekega lepega jutra sem videla siničko, ki si je v kljunčku prinesla slamico.

»Ti, sinička, daj to slamico meni, moja je!« je začivkal vrabček. Sinička je slamico izpustila in jezno odvrnila:

»To slamico sem našla jaz, če jo pa hočeš imeti še ti, pa si jo pojdi iskat! Jaz ne bom nosila tebi, ti bi pa lenuharil,« je zaključila sinička in jezno odletela.

Potem sem še dolgo slonela na oknu, opazovala vrabčka in bila sem prepričana, da se tudi ptički prepirajo.

Marija Cimerman, 7.a

Pomladanska

Prišli so ptički z juga k nam,
prepevajo zdaj tu, zdaj tam,
da odmeva daleč vstran
po vinogradih, drevesih,
sadovnjakih in po lesih.

Slavko Horvat, 8.a

Slišala sem kukavico

Kot vsako jutro, sem tudi včeraj nesla kokošim hrano. Nenadoma sem obstala in kar verjeti nisem mogla ušesom. Iz gozda sem zaslišala znani kukuk.

Ko sem se vrnila v kuhinjo, sem mamici povedala to veselo novico. Bratec se je norčeval, češ da jih vlečem za nos.

Drugo jutro mi je mamica povedala, da je tudi ona slišala in videla kukavico.

Marica Lorenčič, 3.a

Kaj lahko naredi pomota

Skoraj pri vsaki hiši se kdaj zgodi kaka pomota. Pa kakor koli si pameten, pomote ti vendar ne uidejo. Tako se je zgodilo tudi materi in njeni hčeri, ki živita že dolgo sami. Imata malo zemlje, s katero se preživljata.

Nekega dne sta jima zbolela dva pujska. Ke rimata v hiši slabo urejeno, šta ju imeli v sadnem zaboju v kuhinji. Hči je odšla po živinozdravnika, a mati je ostala doma.

Medtem je zbolel neki daljni sosed, ki se je enako pisal. Poklicali so mu zdravnika. Ta seveda ni vedel, kje je ta človek doma, zato se je naprej ustavil pri hiši omenjenih žensk in vprašal, če je tu Škrlec. Žena mu je pritrdila, ker je imela tak priimek. Vprašal jo je, kje ima bolnika. Ona je mislila, da je živinozdravnik, in ga odvedla v kuhinjo. Zdravnik ji je rekel:

»No, pokažite mi bolnika!«

ena ga je začudeno pogledala in mu rekla: »Ja tu je vendar!« In mu je pokazala pujska. Zdravnik je zardel in od jeze grdo zaklel, pobasal torbo in odšel. Mislil je, da se iz njega norčujejo. Nazadnje pravega bolnika sploh ni obiskal.

Zorka Vičar, 8.b

Naša muca

Naša muca je imela mlade tri.
Dva smo ubili, enega pa pustili,
češ, naj živi in miši lovi.

Ko smo prinesli še kužka,
ta muca ni več lovila, ampak je v strahu
pobegnila k sosedu prosit za mlečno skledo.

Kuža, ta pasja capa, ni maral mačk,
zato je zbežala še stara za hčerjo
na varno sosedovo parno.

Tako smo ostali brez muc,
iz jeze smo kužka ubili,
na miši in miške pa pozabili.

Peter Majcen, 8.b

Rumene narcise

Dobro se spominjam dne, ko sva z mamo šli na obisk k teti v Maribor. Bil je miren, sončen dan. Ko pa sva prišli do tetinega stanovanja in pozvonili, ni prišel nihče odpirat vrat.

Čakali sva zaman, kajti tete ni bilo doma. Potem nama ni preostalo drugega, kot da se takoj s popoldanskim vlakom vrneva. Hodili sva po ulicah in si ogledovali izložbe. Mimo vozeči avtomobili so puščali za seboj mnogo smrdljivega plina, ki me je začel dušiti. Ker se mse slabo počutila, sva šli v park, kjer sem lahko dihala sveže zrak. Sedli sva na klop. V bližini so cvetele lepe rumene narcise. Naskrivaj, da me mama ne bi videla, sem utrgala en cvet, kakšnega do takrat še nisem videla. Bil je lep in dišeč. Toda namesto mame me je pri nečednem početju videlo čuvajevo oko. Prišel je k meni, me pošteno oštel, a mama je morala plačati kazen. Bilo ji je težko, kajti ni imela mnogo denarja, jaz pa od takrat sovražim rumene narcise.

Irena Filipič, 8.b

Izdaja:
OSNOVNA ŠOLA JOŽE KERENČIČ,
MIKLAVŽ pri ORMOŽU

Uredniki:
ČLANI LITERARNEGA KROŽKA

Likovne priloge:
ČLANI LIKOVNEGA KROŽKA

Učitelja-svetovalca:
CIRIL VNUK in BOJAN OBERČKAL

Izdajo so finančno podprli:
TEMELJNA IZOBRAŽEVALNA SKUPNOST ORMOŽ
IN RADIO ORMOŽ

Tiskano v 600 primerkov

Tisak: Učenička zadruga »Jordanovac«, Zagreb